

PSALM 1:1-3 HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, laten we samen in de eerste psalm lezen.

Ps. 1:1-3 – *“Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in den raad der goddelozen, noch staat op den weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters; Maar zijn lust is in des HEEREN wet, en hij overdenkt Zijn wet dag en nacht. Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet, zal wel gelukken.”*

Zijn wij net zoals deze boom geplant aan de levende waterbeken van Gods Heilige Geest, welke Jezus overvloedig in ons wil uitstorten (Joh. 7:37-39)? Zijn wij vruchtbaar? Verdorren onze bladeren niet en vallen zij niet af?

Als wij deze vragen positief kunnen en mogen beantwoorden, dan zegt Gods Woord in deze psalm dat wij *“welgelukzalig”* zijn.

De Amplified Bible omschrijft het wat uitgebreider en zegt, dat we dan *“happy”* (gelukkig) zijn en *“fortunate”* (fortuinlijk), *“prosperous”* (voorspoedig, welvarend) en *“enviable”* (benijdenswaardig).

De Hebreeuwse grondtekst zegt, dat we dan *“esjer”* (אֲשֵׁר) zijn, dat wil zeggen *“gelukkig, gelukzalig”*. Maar de werkelijke betekenis gaat nóg dieper. Want *“esjer”* (אֲשֵׁר) komt van de werkwoordstam *“aasjar”* (אָשַׁר), dat *“rechttop/uit gaan, opgericht wandelen, voortgang maken, gelukkig prijzen/zijn, gezegend prijzen/zijn”* betekent.

Welk ernstig, wedergeboren kind van God wil dit nu niet ervaren? We willen toch allemaal in ons geestelijk leven vooruit gaan en gezegend zijn? We willen toch allemaal rechttop kunnen wandelen, zonder ons te hoeven verbergen omdat er nog diep verscholen zonden aan ons hart kleven?

Wel, volgens Psalm 1 is dit mogelijk! Maar dan moeten wij beslist enkele dingen nalaten of juist doen, namelijk:

- Niet wandelen in de raad van de goddelozen! Dat wil zeggen, volg hun adviezen, hun plannen en voorstellen niet op.
- Niet staan op de weg van de zondaren! Dat wil zeggen, niet aan hen onderdanig zijn en als makke schapen met hen meedoen.
- Niet zitten in het gestoelte van de spotters! Dat wil zeggen, niet onze ontspanning en rust dáár gaan zoeken waar de spotters (de ongelovige wereldlingen die Jezus verwerpen) samenkomen. Denkt u maar aan Petrus die zich warmde aan het vuur van de spotters en vervolgens Jezus verloochende (Joh. 18:17-27).
- Onze lust zoeken in de Wet des Heren en die overdenken! Dat wil zeggen, dat wij onze begeerte, lust en vreugde in Gods Woord zoeken en vinden. Wij accepteren Gods lessen en volgen die op. En wij bestuderen en overpeinzen Zijn instructies.

Als dit onze gewoonte is en dus de structuur van ons leven bepaalt, dan zijn wij als die welgelukzalige man. Dan zijn we voortdurend vruchtbaar en ook vol van de Heilige Geest. Dan zijn wij te benijden, voorspoedig en gelukkig. Dan boeken wij geestelijke voortgang en progressie in ons leven. Dan zal volgens vers 3 álles in ons leven gelukken.

Geliefde broeders en zusters, het tegendeel is ook waar! Als wij deze dingen niét doen, dan zijn we niet gelukzalig, dan zijn we niet vruchtbaar en dan vallen onze bladeren af. Dan maken we geen geestelijke voortgang en dan mislukt er heel veel in ons leven. Dan zijn wij als die armzalige boom waarover in het boek Joël, hoofdstuk 1, wordt gesproken. Armzalig, omdat die boom een prooi was geworden van het ongedierte.

Natuurlijk slaan de profetieën van het boek Joël in directe zin op het volk Israël, maar ook wij kunnen ons voordeel doen met deze profetieën, omdat alles wat Israël is overkomen als een waarschuwing voor onze geestelijke levens geldt (1 Cor. 10:11).

Joël 1:2-4 – *“Hoorst dit, gij oudsten! en neemt ter oren, alle inwoners des lands! Is dit geschied in uw dagen, of ook in de dagen uwer vaderen? Vertelt uw kinderen daarvan, en laat het uw kinderen hun kinderen vertellen, en derzelve kinderen aan een ander geslacht. Wat de rups heeft overgelaten, heeft de sprinkhaan afgegeten, en wat de sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de kever afgegeten, en wat de kever heeft overgelaten, heeft de kruidworm afgegeten.”*

Het ongedierte, te beginnen met de rups, vreet eerst het groene gebladerte op. Maar vervolgens vreet de sprinkhaan ook de bladnerven op. Daarna knaagt de kever aan het hout van de boom en tenslotte tast de kruidworm de wortels van de boom aan. Elk deel van de boom wordt aangetast en opgevreten en uiteindelijk sterft de boom af. NB, volgens de encyclopedie is hier geen sprake van vier verschillende beestjes, maar gaat het om vier verschillende stadia in de gedaanteverwisseling van de sprinkhaan, namelijk van larve tot volwassen insect. Het uiteindelijke vernietigende resultaat blijft echter hetzelfde.

Broeders en zusters, indien wij de les van Ps. 1:1-3 niet ter harte nemen, zullen wij net als deze onfortuinlijke boom geestelijk afsterven. Gods oordeel zal uiteindelijk komen, als we niet zijn als de wijze en gelukzalige man uit Ps. 1. Maar vaak komt Gods oordeel sluipend en langzaam over ons leven. Zodanig dat we het soms niet bemerken. Eerst komt er droogte in ons geestelijk leven. Dit is ook logisch, omdat we juist niét zijn als die boom aan de levende wateren van de Heilige Geest. Als we onze dorst niet lessen aan het water van de Heilige Geest en onze honger niet stillen aan het Woord van God, dan zullen we verdrogen. Daarna zullen we onze vruchtbaarheid verliezen. En omdat we een ongezonde boom zijn geworden, worden we door het ongedierte opgevreten. Tenslotte zullen we geestelijk sterven.

Het ging dus om sprinkhanen! Sprinkhanen werden vaak door God gebruikt om de volkeren en met name het volk van Israël tot de orde te roepen of te oordelen. Leest u bijvoorbeeld Ex. 10:4; Deut. 28:38; 1 Kon. 8:37 en 2 Kron. 7:13. Zij zijn een geestelijk schaduwbeeld voor demonische machten. Juist in de eindtijd (tijdens de grote Verdrukking) zullen zij als Gods vijfde bazuinoordeel uit de afgrond worden losgelaten om de mensen, die Jezus hebben verworpen, te pijnigen. Openb. 9:1-11 – *“En de vijfde engel heeft gebazuind, en ik zag een ster, gevallen uit den hemel op de aarde, en haar werd gegeven de sleutel van den put des afgronds. En zij heeft den put des afgronds geopend; en er is rook opgegaan uit den put, als rook eens groten ovens; en de zon en de lucht is verduisterd geworden van den rook des puts. En uit den rook kwamen sprinkhanen op de aarde, en hun werd macht gegeven, gelijk de schorpioenen der aarde macht hebben. En hun werd gezegd, dat zij het gras der aarde niet zouden beschadigen, noch enige groente, noch enigen boom, dan de mensen alleen, die het zegel Gods aan hun voorhoofden niet hebben. En hun werd macht gegeven, niet dat zij hen zouden doden, maar dat zij zouden van hen gepijnigd worden vijf maanden; en hun pijniging was als de pijniging van een schorpioen, wanneer hij een mens gestoken heeft. En in die dagen zullen de mensen den dood zoeken, en zullen dien niet vinden; en zij zullen begeren te sterven, en de dood zal van hen vlieden. En de gedaanten der sprinkhanen waren den paarden gelijk, die tot den oorlog bereid zijn; en op hun hoofden waren als kronen, het goud gelijk, en hun aangezichten als aangezichten van mensen. En zij hadden haar als haar der vrouwen, en hun tanden waren als tanden van leeuwen. En zij hadden borstwapenen als ijzeren borstwapenen; en het gedruis hunner vleugelen was als een gedruis der wagens, wanneer vele paarden naar den strijd lopen. En zij hadden staarten den schorpioenen gelijk, en er waren engels in hun staarten; en hun macht was de mensen te beschadigen vijf maanden. En zij hadden over zich tot een koning den engel des afgronds; zijn naam was in het Hebreeuws Abaddon, en in de Griekse taal had hij den naam Apollyon.”*

Broeders en zusters, in Joël 1 wordt een uiteenzetting gegeven over de kenmerken van een geestelijke leven dat wordt aangetast door vretend ongedierte. Ik zal u dit heel kort verklaren. Joël 1:5-13 – *“5 Waakt op, gij dronkenen! en weent, en huilt, alle gij wijnzuipers! om den nieuwen wijn, dewijl hij van uw mond is afgesneden. 6 Want een volk is opgekomen over mijn land, machtig en zonder getal; zijn tanden zijn leeuwentanden, en het heeft baktanden*

eens ouden leeuws. 7 Het heeft mijn wijnstok gesteld tot een verwoesting, en mijn vijgeboom tot schuim; het heeft hem ganselijk ontbloot en nedergeworpen, zijn ranken zijn wit geworden. 8 Kermt, als een jonkvrouw, die met een zak omgord is vanwege den man van haar jeugd. 9 Spijsoffer en drankoffer is van het huis des HEEREN afgesneden; de priesters, des HEEREN dienaars, treuren. 10 Het veld is verwoest, het land treurt; want het koren is verwoest, de most is verdroogd, de olie is flauw. 11 De akkerlieden zijn beschaamd, de wijngaardeniers huilen, om de tarwe en om de gerst, want de oogst des velds is vergaan. 12 De wijnstok is verdord, de vijgeboom is flauw; de granaatappelboom, ook de palmboom en appelboom; alle bomen des velds zijn verdord; ja de vrolijkheid is verdord van de mensenkinderen. 13 Omgordt u, en rouwklaagt, gij priesters! huilt, gij dienaars des altaars! gaat in, vernacht in zakken, gij dienaars mijns Gods! want spijsoffer en drankoffer is geweerd van het huis uws Gods.”

Vers 5 – Er is geen nieuwe wijn, dat wil zeggen, geen blijdschap meer.

Vers 6 – Want een groot sprinkhanenvolk (demonen) vreten met grote tanden het geestelijk leven kaal.

Vers 7 – Er is geen enkele vruchtbaarheid meer, van geen enkele ziel.

Vers 9 – Er is geen spijsoffer en drankoffer meer in de tempel, dat wil zeggen er is geen gemeenschap meer met onze Here Jezus Christus en overgave aan Hem. Het spijsoffer verwijst naar Zijn Woord, terwijl het drankoffer verwijst naar Zijn Bloed, dat Hij in volle overgave voor ons op het kruis uitstortte. En, broeders en zusters, als wij de dagelijkse offeranden van gemeenschap met Hem en overgave aan Hem niet meer brengen, dan zullen we Jezus pas écht goed gaan missen. Dan ervaren we Hem op geen enkele wijze meer.

Vers 10 – Als het koren (van Gods Woord) is verwoest, is er uiteindelijk ook geen Brood meer om aan hongerige zielen uit te delen. En als de most is verdroogd, is er ook geen blijdschap meer. Als de olie flauw is geworden, is er geen vervulling meer met de Heilige Geest. In zulk een droevige situatie zal het land (de arbeidsvelden) worden verwoest en zullen er geen zielen meer voor Jezus worden gewonnen.

Vers 11 – Dan overheerst nog slechts schaamte en droefheid. Er is geen tarwe en gerst meer (het Woord van God) en daarmee is ook de oogst van zielen volkomen vergaan.

Vers 12 – Geen enkele vruchtbaarheid is er meer en dus ook geen blijdschap.

Vers 13 – Dit is een oproep tot een intense en grondige bekering, want God Zelf had Zijn hand in dit vreselijke oordeel van droogte en onvruchtbaarheid: *“want spijsoffer en drankoffer is (NB, door Hem) geweerd van het huis uws Gods.”*

Als dit de toestand in ons leven is, broeders en zusters, dan lijkt het alsof er niets meer aan te doen is. Maar toch is dat niet zo. Ja zeker, God oordeelt ons nu met geestelijke honger en met geestelijke droogte. Maar dat doet Hij niet om ons definitief af te straffen. Neen, als Hij ons oordeelt, dan doet Hij dat uit liefde om ons uiteindelijk te behouden. Ondanks oordelen in onze levens, is Hij toch niet ver weg. Hij is altijd nabij en Hij wacht op ons en Hij ziet toe of wij ons willen bekeren. Het schriftgedeelte Hebr. 12:4-6 dienen wij ons goed te realiseren: *“Gij hebt nog tot den bloede toe niet tegengestaan, strijdende tegen de zonde; En gij hebt vergeten de vermaning, die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht niet klein de kastijding des Heeren, en bezwijkt niet, als gij van Hem bestraft wordt; Want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon, die Hij aanneemt.”*

Broeders en zusters, God móét ons voor ons eigen bestwil soms wel eens in de droge en onvruchtbare woestijn voeren, opdat Hij tot ons hart kan spreken en wij eindelijk naar Hem willen luisteren en ons willen bekeren. Hos. 2:11-13 – *“En Ik zal verwoesten haar wijnstok en haar vijgeboom, waarvan zij zegt: Deze zijn mij een hoerenloon, dat mij mijn boelen gegeven hebben; maar Ik zal ze stellen tot een woud, en het wild gedierte des velds zal ze vreten. En Ik zal over haar bezoeken de dagen des Baäls, waarin zij dien gerookt heeft, en zich versiert met haar voorhoofdsiersel, en haar halssieraad, en is haar boelen nagegaan, maar heeft Mij vergeten, spreekt de HEERE. Daarom, ziet, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken.”*

Helaas is het zo, dat mensen geneigd zijn om slechts dán naar God te zoeken en naar Hem te luisteren als zij in moeilijkheden zijn. En zelfs wedergeboren kinderen Gods, met wie alles goed gaat, komen vaak in een bepaalde vanzelfsprekende routine terecht, waarin alle zegeningen als logisch worden geacht en men God eigenlijk niet meer intens liefheeft. Pas als droogte en onvruchtbaarheid in het geestelijk leven hebben toegeslagen, komt men tot bezinning en herinnert men zich de tijd dat men nog vurig Jezus liefhad. Dát is het moment dat God naar hun hart kan spreken.

De dorre woestijn en Gods spreken horen (in zekere zin) helaas onlosmakelijk bij elkaar. Want als alles op rolletjes gaat, zijn onze oren vaak voor Zijn stem gesloten. Dit is een waarheid, die zelfs uit de Hebreeuwse grondtekst blijkt. Want zowel het woord voor “woestijn” (“midbar” – מִדְּבָר) als het woord voor “spreken” (“daavar” – דַּבַּר) zijn afkomstig van dezelfde woordstam.

Door de ervaringen van de droge woestijn openen we ons hart opnieuw voor God. We geven Hem weer de gelegenheid om tot ons te spreken en ons te corrigeren. En zodra wij Zijn stem horen, broeders en zusters, handelen we verstandig wanneer we ons zonder te dralen onmiddellijk bekeren. En dit met ons gehele hart. Dit was ook Gods dringende advies aan het volk van Israël nadat de rups, de sprinkhaan, de kever en de kruidworm al hun gewassen en vruchtbomen hadden opgevreten. Joël 2:12-14 – *“Nu dan ook, spreekt de HEERE, bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en dat met vasten en met geweene, en met rouwklage. En scheurt uw hart en niet uw klederen, en bekeert u tot den HEERE, uw God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwade. Wie weet, Hij mocht Zich wenden en berouw hebben; en Hij mocht een zegen achter Zich overlaten tot spijsoffer en drankoffer voor den HEERE, uw God.”*

Als wij ons innerlijk bekeren, niet uiterlijk maar diep in ons hart, zal God ons weer zegenen en Hij zal ons zelfs weer voorzien van het spijsoffer en het drankoffer. Onze verbroken gemeenschap met Jezus middels Zijn Woord en onze overgave aan de voet van het Kruis zullen worden hersteld. Joël 2:23-29 – *“En gij, kinderen van Sion! verheugt u en zijt blijde in den HEERE, uw God; want Hij zal u geven dien Leraar ter gerechtigheid; en Hij zal u den regen doen nederdalen, den vroegen regen en den spaden regen in de eerste maand. En de dorsvloeren zullen vol koren zijn, en de perskuipen van most en olie overlopen. Alzo zal Ik ulieden de jaren vergelden, die de sprinkhaan, de kever, en de kruidworm, en de rups heeft afgegeten; Mijn groot heir, dat Ik onder u gezonden heb. En gij zult overvloediglijk en tot verzadiging eten, en prijzen den Naam des HEEREN, uw Gods, Die wonderlijk bij u gehandeld heeft; en Mijn volk zal niet beschaamd worden tot in eeuwigheid. En gij zult weten, dat Ik in het midden van Israël ben, en dat Ik de HEERE, uw God, ben, en niemand meer; en Mijn volk zal niet beschaamd worden in eeuwigheid.”*

Geliefde broeders en zusters, wellicht zegt u nu tegen uzelf: *“Ik ben geestelijk zó verarmd, ik bezit vrijwel niets meer, er is nog maar een héél klein beetje over in mijn leven”*. Wel, God is in staat om het overvloedig te vermeerderen. Ps. 72:16 – *“Is er een handvol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon; en die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde.”* Maar misschien zegt u wel: *“Ik bezit helemaal niets meer, ik ben totaal verdord en platzak”*. Ook dán kan God u nog zegenen. Indien u zich maar bekeert. Haggai 2:20 – *“Is er nog zaad in de schuur? Zelfs tot den wijnstok, en den vijgeboom, en den granaatappelboom, en den olijfboom, die niet gedragen heeft, die zal Ik van dezen dag af zegenen.”*

De Heer zegene u en mij deze week rijkelijk. Amen.